

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6367/2025
26.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Субић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Александар Каченков, адвокат из ..., против туженог Града Врање, кога заступа Градско правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 765/24 од 20.12.2024. године, у седници одржаној 26.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 765/24 од 20.12.2024. године у усвајајућем делу, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 765/24 од 20.12.2024. године у усвајајућем делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 289/24 од 10.04.2024.године, ставом првим изреке, утврђено је да је повучена тужба тужиоца у погледу захтева којим је тражио да му тужени солидарно као инвеститор пројекта са ранијом туженом МЗ Тибужде, Централним режијским одбором за изградњу канализационе мреже, изгради канализациону мрежу до породичне куће у селу ... у року од шест месеци, од правноснажности пресуде. Ставом другим изреке, у случају неиспуњења ове чинидбе на коју је обавезана тужена Месна заједница Тибужде правноснажном пресудом Основног суда у Врању П 113/20 од 01.10.2021. године, обавезан је тужени Град Врање да са истом солидарно исплати појединачне износе у укупном износу од 60.503,03 динара са законском затезном каматом како је то наведено у изреци. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени Град Врање да тужиоцу солидарно са Месном заједницом Тибужде, Централним режијским одбором за изградњу канализационе мреже, на име трошкова парничног поступка исплати износ од 69.800,00 динара, док је ставом четвртим изреке одлучено да тужени Град Врање тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 18.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 765/24 од 20.12.2024. године, ставом првим изреке, првостепена пресуда је преиначена у ставу другом, те је тужени Град Врање обавезан да тужиоцу солидарно са туженом Месном заједницом Тибужде, Централним режијским одбором за изградњу канализационе мреже у односу на коју је у овој парници донета правноснажна пресуда, исплати: износ од 3.713,33 динара са законском затезном каматом почев од 29.01.2010. године до коначне исплате, износ од 3.713,33 динара са законском затезном каматом почев од 29.01.2010. године до коначне исплате, износ од 3.713,33 динара са законском затезном каматом почев од 23.04.2010. године до коначне исплате, као и износ од 18.570,00 динара са законском затезном каматом почев од 13.05.2011. године до коначне исплате, док је у преосталом делу одбијен захтев тужиоца да се обавезе тужени да му солидарно са МЗ Тибужде, Централним Режијским одбором за изградњу канализационе мреже, исплати појединачне износе са законском затезном каматом. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда је потврђена у погледу одлуке о трошковима поступка садржаним у ставовима трећем и четвртим изреке. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са захтевом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), по оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23). Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, те начин пресуђења и разлоге нижестепених судова, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. За обавезе проистекле из уговора о заједничкој изградњи канализационе мреже, по схватању нижестепених судова солидарно са туженом МЗ Тибужде одговара и тужени Град Врање. Ово становиште у складу је са правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда у погледу овог питања, због чега нема потребе за уједначавањем судске праксе, нити за новим тумачењем права. Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници са захтевом за исплату новчаног износа од 60.503,30 динара поднета је 20.01.2020. године.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, па је и ревизија туженог недозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**